

PERIÒDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAE Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

JOSEPH SANTAFÉ ALVAREZ.

¿Qui no s' ha extassiat mirant
sos treballs d' argenteria,
que han dat fama y nombradía,
mès que á n' ell, al negociant?

¿Qui no ha admirat son talent,
prodigat sempre á mans plenas,
en joyas de totes menas
y d' un mérit sorprendent?

Mes si en sas obras tothom
hi veu un art que cautiva,
per sa modestia excessiva
ningú coneix lo seu nom.

Per xó avuy li volém dá
lo que 's tè ben merescut,
consagrant aquest tribut
al Cellini catalá.

¡ALELUYA!

Son dos quarts de deu del dissapte sant...

Es á dir; son dos quarts sants, perque si 'l día
es sant, las horas y 'ls quarts també ho deuen
ser.

Los terrats están plens de gent, com si s' ha-
guès d' alzar la bomba, ó 's vejès alguna estrella
ab quá, ó hi tinguès d' haver *escripse*.

Pero no va á succehir res d' aixó: 's tracta úni-
cament de celebrar ab tot l' aparato que son in-
teressant argument requereix, la memorable re-
surrecció de Nostre Senyor, mort y sepultat tres
días avants.

Ja veuen que la cosa no pot pas ser mès lau-
dable.

Comensém á pendre vistas; qu' es l' únich que
en aquest país se pot *pendre* de franch.

Allá veig una colla de ganapias preparant ab
gran burgit una numerosa restallera de petardos:
los pobles meridionals son aixis; tot ho celebran
pirotécnicament. La pólvora y la dinamita son
elements indispensables en tots los programas de
festeigs públichs. A Inglaterra y á Russia ho
aprofitan millor.

Sembla que la colocació dels fulminants es una
mica peliaguda, perque á cada moment hi ha dis-
putas entre 'ls organizadors de la bateria.

—Tú, Miquelet—crida un—no posis aquest po-
tardo tant prop de la barana, perque caurá al ca-
rré, y si toca á n' aquell municipal xato, es capás
de pujar y empaytarnos á cops de sabre.

—Ja veurás, avuy ja se 'n poden tirar de petardos.

—Pero sobre dels municipals crech que no.

—¿Quí t' ho ha dit?

—Ningú; pero vés si tú fossis municipal si t' agradaria...

—¡Oh! Si jo fos municipal es clá que nó; pero com que no 'n soch... ¡vés quina solta!

—¡Ey! tú, noy de la Cisca,—cria una dona—fes lo favor de treure aquestos cohets de sobre del galliner...

—¡Si son petardos!

—Sigui lo que 's vulgui, tréulos d' aquí... L' any passat me vas espantar las gallinas y me 'n va fugir una... que ja la vaig tornar á agafar.

—¡Si l' any passat jo encara no m' estava en aquesta escala! ¡cóm podia ser jol...!

—Déixat de *retólicas*: si no vas ser tú, devía ser un altre: treu los corra-camas d' aquí, ó 't planto 'ls cinch dits á la fesomia...

—Ja se 'n guardarà prou,—salta un' altra dona, que en aquell moment entra al terrat,—¿quin mal li fa 'l mèu fill?

—¿Qué no veu que 'm pot matar una gallina ab lo soroll del estruendo?

—Aixís no l' haurá de matar vosté, si li mata ell; ja sab que al terrat no n' hi pot haver de gallinas; la llibreta ho canta. Si 'n vol criar, tingui las á dins de la calaixera y ningú las hi tocará.

—¡Hont va aquesta poca latxa! Si al terrat no hi pot haver gallinas, tampoch no s' hi poden tirar fochs *artificials*...

—La llibreta no 'n diu res d' aixó.

—Donchs jo si que ho dich...

—Donchs...—

La cosa s' embruta y á mí no m' agradan compromisos. Per lo tant, peguém llambregada per un altre cantó.

¡Bravíssim! Aixó ja es tot un altra cosa.

Set ó vuyt noyas, més aixeridas que un pesol, preparantse també per tocar á aleluya. Las unas portan un morter de llautó, las altres una campana, las altres una regadora. Sinó que per aquí no 's fa cap casament avuy, diría que volen fer esquellots á algun viudo.

Acostémnoshi, á veure de qué parlan.

—Sí,—diu una que té una piga á la barba que li está d' alló més bè,—jo si fos de tú, no me la faria d' aquell modo la faldilla; més bè t' aniria ab recullits al costat...

—Escolta—diu un' altra, deixant la regadora á terra—¿quí era aquell jove que t' ha aturat quan entravas á la escala? 'M sembla que 'l conech...

—¡Ah, noyas!—interromp una tercera—aquest vespre vaig á comedia: estrenaré 'l cosset blanch ab ratllas blavas que...—

Vaja; ja 'n tinch prou: veig que las noyas, ni quan se tracta de solemnisar la resurrecció del Senyor, saben estarse de parlar de xicots, faldas y festas.

Busquém nous quadros per un' altra banda.

Ja 'n tinch un; es á dir, ne tinch *dos* que 'n fan *un*.

Un jove y una noya que ab l' excusa de l' aleluya s' están *aleluyant* en un reonet resguardat del sol... y de las miradas indiscretas, menos de las mèvas.

Ell li deu dir cosas molt interessants, perque ella s' hi acosta tant com permet lo lloch... y la decencia.

La nena va tornantse roja, y roja, y més roja: y aixó que 'l sol no la toca, que si nó...

Ell va animantse per moments, fins que en un instant d' exaltació, allargo 'l bèch y...

—¡Ep! joves... ¿qué no veuen que hi ha roba estesa?

Els aixecan lo cap sobressaltats, y, mirant al seu voltant, se convencen de que 'l que jo hi dit es veritat.

En efecte: 'l seu terrat está plé de roba que s' aixuga.

Lo moment solemne s' aproxima; hi faltan ja pochs minuts per tocar las déu.

La quitxalla está ab las masses enlayre, á punt de deixarlas caure sobre las llaunas que han recullit, los cantis vells que han trobat y 'ls pèls del terrat que 'l propietari de la casa haurá de fer cambiar si l' aleluya dura gayre.

Los ganapias encenen mistos, preparantse per calar foch als petardos, y algun impacient s' adelanta una mica massa encenentne un parell en mitj de las protestas dels companys que 'l volen treure del terrat.

Las noyas dels morters y campanetas suspenen la conversa sobre 'ls vestits y 'ls balls, disposantse formalment á moure escándol.

¡Ara... ara...! Las deu... cops al bulto. Nostre Senyor ja ha ressucitat...

¡Gananing! ¡gananang! ¡Pim! ¡pom! ¡plaf! ¡brrrrróm! ¡brrrrrám! Sembla que 'l món s' enfonzi.... ¡sòrt que las casas de Barcelona tenen resistencia...! ¡Quín terratremol!

¡Plif! ¡plaf! ¡xam! ¡xem! ¡xim! ¡cataplám!

¡Bó! ¿qu' es aixó? Una bala de fusell que s' ha clavat aquí á la paret! ¡Sambomba!

¡Tè! y ara un' altra...

¡Vaya una manera de celebrar la resurrecció! Me 'n vaig cap á baix, que ab una d' aquestas podrian tombarm' hi.

¡Y jo, pobre de mí, no ressucitaria...!

A. MARCH.

L' ANIMA ENAMORADA (*)

Un pensament delicadíssim constituheix l' argument del poema que dú aquest títol, obra de

(*) Un elegant quadern, magníficament il·lustrat. Se 'n ha fet una tirada molt curta. Se ven á 1 pesseta en la llibrería de Lopez. Edició impresa en paper japonés, 2 pessetas.

Apeles Mestres. Pocas produccions conta la moderna literatura catalana que pugan comparàrseli, tant hermós es lo fondo del poema y tant primorosa la forma ab qu' está desàrrollat y escrit.

Aquesta producció, premiada en lo certàmen del *Centro de Lectura* de Reus y citada ab gran elogi pèl jurat, es una verdadera joya.

Una cortesana al morir, queda trasformada en rosa, que va á parar á mans del jove á qui ella estimava, 'l qual la regala á un' altra dona. Aquesta li arrenca las fullas una á una per averiguar si es ó no verdader l' amor del jove, y en efecte, resulta serho, de lo que 'n pateix tant y tant la pobre rosa, que redimida ja pèl dolor, un àngel l' acompanya espays á través, fins á la eterna benaventuransa.

Aixís com hem pogut donar una pàlida idea del assumpto, no 'ns ha de ser tant fácil donarla de la forma, á no ser que transcribissem tota la composició. Los versos son dolsos y expressius, fàcils y plens de vigor, de color, de llum y de relléu. Son obra de un verdader artista que quan escriu sab pintar ab la ploma.

Pero aquesta vegada ha fet més lo Sr. Mestres: ha exornat l' edició ab un número de grabats dignes dels versos qu' il·lustren, fonent en una sola producció la expressió del art y de la literatura, de la manera ab que sols ell sab ferho.

En una paraula: *L' ànima enamorada* forma una edició de *amateur*, que 's llegeix ab gust y 's contempla ab admiració, y qu' es digne de figurar

sobre la taula d' un saló, entre las joyas d' art, y 'ls objectes més primorosos que s' emplean per adornarlo.

P. DEL O.

LO PUBILL

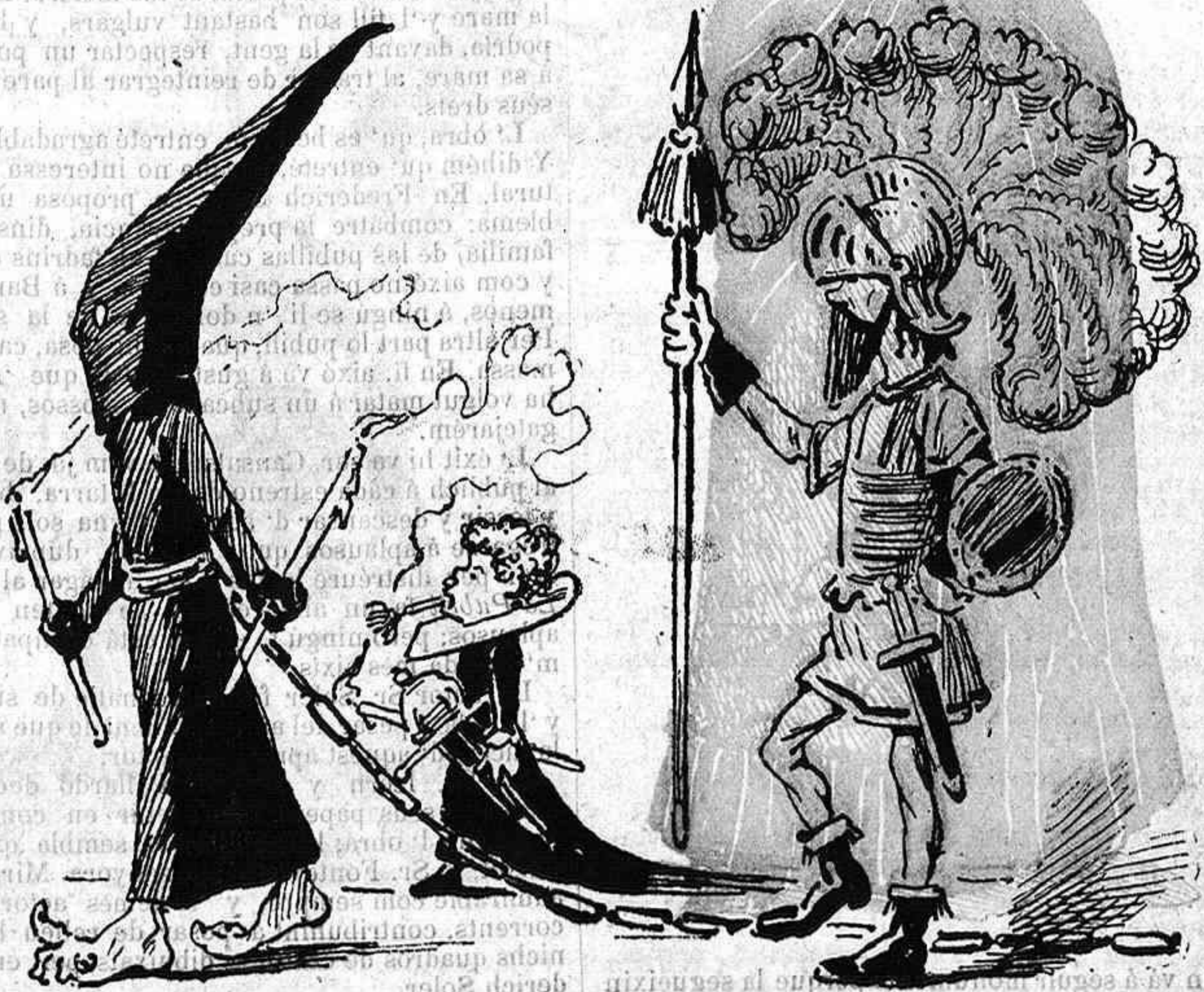
Drama catalá en tres actes de
D. FREDERICH SOLER.

Un fadrí estern s' enamorá de la pubilla de ca 'n Llenas: á la pubilla no li semblá mal lo fadrí y 'l llas del matrimoni féu dels dos una parella legal.

Tot semblava un camp de flors pera l' afortunat jove que, cegat per l' amor, no veyia las espinas que l' havian de punxar sense deixarli un moment de goig. A la pubilla, la passió no li treya 'l coneixement, y com era rica, va pactar qu' ella havia d' esser la mestressa y que, si venian fills, no havian de portar l' apellido del marit, sinó 'l de la muller.

Quan ell se 'n adoná ja era tart ¡pobre pubill! Y perque no diguessen que s' havia casat pels quartos y que volia manejar interessos que no eran

DIJOUS SANT MAGRE.

Aquest any s' han abtingut de sortir aquestas disfressas qu' eran l' encant de las beatas.

sèus, va deixar fer á la dona que afortunadament era bona y diligent, y al fi, acabá per esser dintre de casa seva, un cero á l' esquerra.

Los parents de ca 'n Llenas eran sempre distingits en la casa; los del pubill eran rebuts ab certa benevolencia desdenyosa. Aquests eran de segona classe y aquells de primera, com, si mal no recordo, diu un dels personatjes del drama.

Al comensar l' acció, 'l matrimoni té un fill que ha acabat la carrera en la capital; lo pubill s' ha resignat á la seva insignificancia; la pubilla

DEVOTA HAUTE-GOMME.

Se 'n vá á seguir monuments perque la segueixin á n' ella.

encare fa goig, y un subcabo de mossos d' esquadra se 'n ha enamorat, la vol á tota costa, y abusant de la confiansa que ha sabut inspirar, mana y disposa en la casa, fent de manera que se sospiti de l' honradés de aquella, y la volta de paranyes com si 's tractés d' agafar algún liberal perseguit pèl general Zapatero. Lo marit sembla manso (¡ja 'l trobará!) y no li fa por.

En aixó arriba l' hereu, xicot aixerit que pensa á la moderna com tota persona decent; no li agrada 'l paper que representa 'l seu pare, la conducta del mosso li inspira recels, y, davant de tota la parentela reunida ab motiu de festa, fa que 'l pubill ocupi 'l puesto que li correspon com á cap de familia y coloca en últim terme al subcabo, al costat d' un pobre músich (un trompa) recullit aquell dia casi per caritat.

Rehabilita 'l fill poch á poch l' autoritat del marit y recobra aquest la seva energia, després de algunas vacilacions. Segueix lo mosso volent lograr los seus fins; pero se li descubreix la trama y quan amparat per la negror de la nit creu tenir segura la cassa ab un acte d' atrevida violencia, lo marit, qu' estava á l' aguayt, li planta una escopetada y me 'l deixa al siti. La moralitat es que en una casa, 's fa necessaria l' energia del home, no sols per cuidar los interessos, sinó també per vetllar per l' honra de la dona.

La última producció de 'n Soler, tallada á la francesa ab tipos catalans, está libre dels importuns lirismes y falsos cops d' efecte de que desgraciadament venían de algun temps ensá carregadas las obras del laboriós poeta. Lo llenguatge es natural y la acció corra senzilla y espontánea. Tots los personatjes hasta 'ls més insignificants, concorren al desarrollo del argument y 'ls tipos están ben delineats. Lo subcabo, apassionat, obstinat y canalla, está pintat de má mestra. Lo pare, la mare y 'l fill son bastant vulgars, y l' últim podria, davant de la gent, respectar un poch més á sa mare, al tractar de reintegrar al pare en los seus drets.

L' obra, qu' es ben feta, entreté agradablement. Y dihém qu' entreté, perque no interessa. Es natural. En Frederich Soler se proposa un problema: combátre la preponderancia, dins de la familia, de las pubillas casadas ab fadrins esters y com aixó no passa casi en lloch, y á Barcelona menos, á ningú se li 'n dona res de la solució. Per altra part lo pubill, quan s' hi posa, casi 'n fá massa. En fi, aixó va á gustos, y ja que 'n Soler ha volgut matar á un subcabo de mossos, no li regatejarém.

L' éxit hi va ser. Cansats estavam ja de sentir al públich á cada estreno de 'n Pitarra, badallar y tossir y descansar d' aquesta feyna sols per entregarse á aplausos que, á voltas, duptavam si eran per distreure la tos á per afalagar al autor. Lo Pubill fa un altre efecte: se senten menos aplausos; pero ningú té son ni está costipat. A mi m' agrada més aixís.

Lo actor Sr. Soler fá 'l personatje de subcabo y 'l diu bé á pesar del amanerament de que adoleix la dicció d' aquest apreciable actor.

Lo Sr. Isern y la Sra. Pallardó declaman massa 'ls seus papers, sens tenir en compte l' índole de l' obra; lo pubill nos sembla qu' está fluixet; lo Sr. Fontova bé; la senyora Mirambell admirable com sempre, y 'ls demès actors molt corrents, contribuhint á posar de relleu los bonichs quadros de costums dibuixats per en Frederich Soler.

¿Cóm se diu l' actrís encarregada de fer lo pa-

PERQUE VAN Á SEGUIR MONUMENTS.

Perque 'ls seus pares també hi anavan.

Perque es del Foment Catòlich un gran amich del Pare Julià.

Per lluhir y perque es de las Madres catòlicas y de la Caritat cristiana.

Perque encare may ha deixat cap funció de iglesia.

Perque créu de bona fé que cada any ressucita.

per d' una qu' está casada ab un pagés gelós? Sentím no recordar lo seu nom, perque ho fá d' alló més bè.

Acabém felicitantnos de que 'n Pitarra torni al bòn camí. Lo teatro catalá no pot fer més que guanyarhi.—ALRID.

NOVEDATS.—*Gos y gat* se titula una nova pessa en un acte, original de nostre amich y colaborador C. Gumá. Aquesta qualitat nos priva de fer apreciacions sobre la producció; pero no fins al punt de deixar de consignar alguns fets que quantas personas assistían al teatro 'l día del estreno poden comprobarlos. L' obra tinguè un éxit cumplert, feu riure y entretingué y l' autor al final fou cridat á las taulas; pero no 's presentá per no rompre l' incógnit que li imposa 'l pseudónim que ve usant com á escriptor.

∴ Ribas.—En la funció á benefici del intel·ligent actor Sr. Santularia, s' estrená un drama castellá en tres actes y en vers, degut á un poeta novell. L' obra 's titula: *La Cruz de Castellar* y l' autor s' anomena Francisco Perpiñá. Es aquesta una producció que revela en ell felissas disposicions per l' escena y que t'è trossos escrits ab verdadera gallardia: lo Sr. Perpiñá fou cridat á las taulas al final de tots los actes y quatre ó cinch vegadas al ser acabada l' obra.—En quant al beneficiat se li feren importants regalos, entre 'ls quals recordém una plata pintada al oli pel jove artista Sr. Borralleras.

N. N. N.

MALA JUGADA.

Vaig faltá un día á l' escola,
vaig aná á jugá al billar
y al cap d' un rato va entrar
lo pare per carambola.

Com va anarse'n desseguida
vaig pensar:—No t' ha notat,
pró al anarme'n tot confiat
vaig trobarlo á la sortida.

Sense dirme burro ni ase
per un bras me va agafar
y no va deixarme anar
fins que va'm arribá á casa.

Va deixá'm sens dir paraula
y confòs aixó 'm tenia,
fins que al arribá 'l mitj día
vaig anarme'n cap á taula.

La família reunida
vaig trobar al menjador,
y allí 'l pare ab molt furor
va donarme una corrida.

Era grave son aspecte,
de vergonya jo plorava,
y acabá dihent qu' esperava
que aquell reny faria efecte.

S. U. S. T.

PICADILLO.

En una fonda.

Un parroquiá en una sopa de caldo molt ayguallit hi troba un os.

—Mira, fa notar al mosso, mira que he trobat.

—No 'n fassi cas, li diu aquest ab calma, com que 'l caldo es tant flach per forsa li tenen de sortir los ossos.

No m' escriguis may més cartas
perque 'm fas passar mals ratos...

no m' escriguis... que 'l carter
de cada una 'n vol dos quartos.

Me dius qu' ets *reparadora*
y, francament, no 't crech pas...
si ho fossis, alguna volta
ab mí hagueras *reparat*.

Quan de mi parla ta mare
diu que soch un partit bo,
¡ja ho crech, soch dels de la roja!
¡ves de quin puch ser millor!

J. REIG Y V.

De sobras estarán enterats del assassinat del bisbe de Madrit perpetrat, no per un demagogo, ni per un descregut, sino per un pare capellá, irritat, segons sembla, perque á pesar de dirigir continuas instancias al bisbe, no se li contestava.

¡Magnífica manera d' exercir la santa paciencia que recomana l' evangeli!

Jo ja ho veig: los exemples de capellans un xich massa aficionats á las armas son molt freqüents á Espanya.

Lo capellá de Santa Cruz, lo de Flix y tants altres que cambiaren ab tot lo brillo del mon lo barret de teula per la boyna 'ns guardarán de mentir.

Ja veurán com dintre de poch, en tots los seminaris s' ensenyarán las següents facultats:

«Teología, Canons y Tiro al blanch.»

Lo Teatro del Buen Retiro, ha prèls lo Retiro. Dintre de pochos días comensarán á tirar-lo á terra.

¡Adèu ópera á dos rals! ¡Adèu per sempre filarmónich local, ahont se desfeyan las produccions dels grans mestres, com en las xocolaterías se desfan las presas de xocolate!

L' económica Barcelona vestiria de dol, si tingués quartos per comprarse un vestit de merino.

Al passeig de Colón han comensat á arrancar los taronjers que hi havia entre las palmeras.

¡Are que hi havia qui esperava que donguessen fruyt!

Sí, sí... ¡naranjas!

¡Gran noticia!

S' ha esquerdat la campana de Sarriá.

¡La de Gracia ni s' esquerda, ni 's rovella!

Cassat al vol en lo saló de la Palmera 'l dilluns á la nit, en lo banquet dedicat pèls republicans als Srs. Salmerón y Ruiz Zorrilla.

Parla 'l Sr. Lostau y excita l' entusiasme del auditori.

Un comensal expressa 'l que sent, cridant ¡bravo! al final de cada periodo, y alsant lo barret cada vegada que ho crida.

—¿Per qué aixecará 'l barret aquell fulano? pregunta un concurrent á la tribuna de la premsa.

—Home, molt senzill, observa un periodista: com que 'l barret es tant tronat y 'l Sr. Lostau es sombreroer, li ensenya á veure si n' hi fa un de nou.

Recorts del mateix banquet:

Avants de parlar los Srs. Figuerola y Salmerón van pronunciar-se dotze ó catorze discursos, ó conatos de tal.

De manera que quan los dos hostes van poder pendre la paraula pèl sèu compte, eran ja las dugas de la matinada.

Lo Sr. Figuerola, especialment, que conta uns setanta dos anys estava molt nerviós y á cada punt se tocava las patillas.

—*A migo*, deya un proteccionista: que 's fastidihi en Figuerola, y vaja per lo molt que 'ns ha fastidiat ell á nosaltres. Los catalans som venjatius.... Tot aixó que passa es un rasgo de *venjansa catalana*.

S' ha posat ja á la venta l' aixerida y celebrada comedia *Gos y gat* original de nostre estimat amich y company C. Gumá y estrenada ab tant gran éxit en lo *Teatro de Novedats*.

Costa quatre ralets y 's ven á ca 'n Lopez.

Tot just entrém á la primavera y ja 's deixa veure 'l *baccilus virgula*.

Aquesta vegada ha comensat á fer de las sèvas en un poble de Italia anomenat Brindis.

¡Vaya un desvergonyit!

Tot just comensa á menjar, y ja brinda.

He rebut lo número 2 de un periódich ilustrat que 's publica aquí á Barcelona mateix ab lo títol de *Revista de Bellas Artes*.

Es l' única publicació de aquest género que véu la llum á Espanya, y 's recomana tant per la varietat del text com per la hermosura dels grabats.

Diálech de dijous sant.

—¿Vens Blay?

—¿Ahont vas?

—¿Ahont vols que vaji en un día com avuy? ¿A seguir monuments?

—Si apenas n' hi ha cap de acabat. Vaja, fet y fet, jo m' estimo més anárme'n á seguir primeras pedras.

Hi vist passejantse per aquets carrers una récua de burras ostentant hermosas mantas ab un lema que diu textualment:

«Apróbada y recomenada per la Real Academia de medicina y cirugia de Barcelona.»

Es l' únich que 'ns faltava veure que las corporacions sabias recomanessin als burros.

Manifestacions de desagrado en lo teatro Principal de Valencia, y aixó que cantava 'l tenor Massini.

¿No saben per qué?

Perque sent lo primer día de presentarse á l' escena hi havia ab prou feynas mitja entrada y 'l célebre tenor cantava á disgust.

Tant que fins volia tornarse'n á la fonda sense cantar, fins que l' autoritat va obligarlo á ferho.

¿Han vist res més ridícul?

Aquets artistas no 'n tenen prou ab cobrar mil duros cada nit que cantan: necessitan tenir lo teatro plé de gom á gom, y obtenir molts, pero molts aplausos.

D' altra manera 's disgustan, fan escarafalls y cantan de mala-gana.

¿Han reflexionat alguna vegada, qué sería del mon si s' arribès á perdre la rassa dels tenors?

En la vista de una causa ruidosa que va celebrarse á Fransa, s' entaulá 'l següent diálech:

Lo *president*:—Vosté diu que 'ls dos acusats vivian maritalment: ¿no es aixís?

Lo *testimoni*:—Escolti: maritalment voldrá dir com marit y muller: ¿veritat?

Lo *president*:—Exactament.

Lo *testimoni*:—Si senyor que hi vivían.

Lo *president*:—¿Y com ho sab vosté?

Lo *testimoni*:—Ja veurá, com que passavan disputant tot lo sant día...

Lo jutje pren declaracions á un pinxo que va ferne una de las sèvas.

—Segons sembla, va dirli, vosté es un home de prendas, una especie de catedrátich que dona llissons de ganivet.

Lo pinxo ab molta tranquilidat:

—Estich á la sèva disposició.

—Home, deya un fulano á un altre, després d' examinarlo atentament: jo á vosté 'l conech.

—No sería extrany.

—Lo conech y no sé qui es; pero 'm sembla haverlo vist en alguna part.

—Es molt possible, perque acostumo á anarhi algunas vegadas.

Estava molt trist un jove per havérseli mort lo pare.

—¿Y de qué se li va morir? li preguntá una senyora.

—De un cop de sol, va respondre 'l jove.

—Prengui paciència, li diguè la dama per consolarlo. Miri, jo tenia un nen hermosíssim: la criada va deixar-lo sol á la cuyna y l' àngel de Dèu va morir també astronómicament.

—¿De qué va morir senyora?

—De un cop de mitja-lluna.

Un autor dramátich va regalar un palco á la sèva criada, perque anés á veure una de sas produccions, y al tornar á casa va preguntarli:

—¿Qué tal, Ursula? ¿has estat bèn colocada?

—Sí senyor, sí... Miri, han obert la porta de una especie d' armari, y m' han fet entrar... ¡qué bè s' hi estava!

A un home rudo, que ab lo sèu valor va alcan-sar en la milicia un grau bastant elevat, li ense-nyavan un día un antich Sant Cristo que 's vene-rava en un poble rural.

—Qué li sembla, brigadier, aquesta imatge?

—Qu' es molt vella. A lo menos déu tenir de 3 à 4 mil anys.

—Anton, ¿quí t' ha enganyat?

—¿Perque ho preguntas?

—Pero home, ¿quí t' fa posar aquest pantalón que ab prou feynas t' arriba á mitja pantorrilla?

—Ja veurás noy, de aquí que puga ferme'n un altre, no tingas por, ja tindrà temps de creixe.

A un pintor que arribava de Cuba, li preguntavan si aquell país tropical li havia agradat.

—Moltíssim.

—¿Y per qué?

—Perque es un país de molt color. Allá 'l criat es negre; 'l vómit es negre també y la febre groga.

Cassat al vol, pèls alrederors del Bolsin:

—Amich meu, diu un bolsista á un paisà sèu, no hi ha com Barcelona per enriqueirse depressa. Aquí hont me véus fa quinze anys que vaig venir de Manresa ab sis duros á la butxaca.

—¿Y are?

—Are tinch deutes per valor de més de cent mil duros.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Mas-sa-net.*
2. Id. 2.ª—*Ca-sa-ca.*
3. ENDAVINALLA.—*Ma-tó.*
4. ANAGRAMA.—*Brenat-Bernat.*
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Raimundo.*
6. CONVERSA.—*Anita.*
7. TRENCA-CLOSCAS.—*Adelina Patti.*
8. GEROGLÍFICH.—*De un punt s' erra la grossa.*

XARADAS.

I.

¡Pobra primera-segona!
no hi ha remey pèl sèu mal!
Vol entrar en la dos-quarta;
¡dos! ¡segona! no l' hi val.

A las tersa-dos plural
que 's veuhen aquí á la vora
¡¡s' estrella!!! ¡no hi ha remey!!!!
¡que Déu salvi á las personas!...
Mes... ¡qué miro! quarta-hu-dos
á una tres-dos ha tocat...

¡sols quart-terça-inversa-quarta
de quart-hu-dos s' ha esquerdat!

Tots á Déu donan las gracias
quan se miran resten sans,
y després plens d' alegría
entonan una total.

A. KIN-FO.

MUDANSA.

A la Rambla de las Flors
vaig comprar una total
y una tot d' or y coral
per ma cosina Dolors,

qu' es una tot molt hermosa
que 's casará ab D. Climent,
lo qual diu que 'l casament
será una festa grandiosa.

J. STARAMSA.

CONVERSA.

—¿Qué tens, Pep, aquí á la cama?

—Home, no 'm parlis d' aixó.

—¿Que hi tens mal?

—Y se m' inflama

qu' estich rabiòs. En Menciò

va tirarme ahí á la nit

un tros de lo que havém dit.

JOSEPH ASMARATS.

TRENCA-CLOSCAS.

L' ESMOLET DARÀ PLATA.

Formar ab aquestas lletras lo nom de una producció catalana.

DOS SENYORETS DE CASAS BONAS.

ROMBO.

Primera ratlla: consonant.—Segona: moltas bestias ne tenen.—Tercera: Menjar d' aucell.—Quarta: nom de nen.—Quinta: nom de dona.—Sexta: un metall.—Séptima: consonant.

UN DE L' OLLA.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que indiqui una fruita en plural y que anantli trayent una lletra del davant donga 'ls següents resultats: nom d' home; signe aritmétich; una consonant escrita tal com se pronuncia; y per fi la mateixa consonant tal com figura en l' abecedari.

VENTURETA DE REUS.

GEROGLÍFICH.

×
P
III
I
III
T
II

CIUTADÀ PACO.

GOS Y GAT

JUGUET CÒMICH EN UN ACTE, ORIGINAL Y EN VERS

PER

C. GUMÀ

Forma un elegant tomet en quart, imprés ab molt esmero sobre paper satinat.

Preu: 4 rals

Se ven en la Llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerías, kioscos y corresponsals de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, als quals se 'ls farà la rebaixa de costum.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.